

[Pelle Voigt]

det for de vildledninger og usandheder, vi har hørt fra ministeren her i dag, at det ikke er danske nationale vildledninger og usandheder, men udtryk for, at Danmark i denne sammenhæng optræder i en slags vasalrolle i forhold til sin påståede samarbejdspartner i forsvarsområderne.

Allerede i 1941 indgik som bekendt minister Kauffmann i Washington en aftale med amerikanerne, der totalt overlod det militære ansvar for Grønland til USA, og i samme anledning rejste den danske samarbejdsregering under den tyske besættelse landsforræderisag imod vores ambassadør i Washington. Denne uopsigelige aftale forsøgte man i panik at gøre noget ved i årene efter krigen. I 1943 og året ud fortsatte amerikanerne deres udbygning af militære installationer i Thule begyndende med vejstationen Blue West 6. I 1947 indlemmede USA formelt det grønlandske område i Riotraktaten, en forsvarspagt, som blev indgået mellem en række amerikanske lande, og markerede derved, at efter amerikansk opfattelse hører Grønland ind under Monroedoktrinens bestemmelse om områders anvendelse. Amerikanerne påberåber sig altså en suverænitet over Grønland, som den er fastslået i denne traktat fra 1947.

I 1950erne startede en serie store flyoperationer i Grønland, og i forbindelse med udbygningen af Thulebasen foretog man en fordrivelse af den oprindelige befolkning i Thule, uden at nogen løftede stemmen til fordel for de oprindelige beboere.

Så anvendte USA gennem 1950erne basefaciliteterne i Grønland til omfattende offensive operationer under Koreakrigen. Man byggede hospitaler, man lod bombefly og transportfly starte og lande i Thule, og i 1951 lavede man den nugældende baseaftale.

I 1958 satte en række kendte borgerlige politikere store spørgsmålstegn ved den danske Grønlandspolitik og påpegede det uanstændige og uhæderlige i, at man i Danmark betalte for sit NATO-medlemskab, ikke selv, men ved at påføre Grønland byrden og udgifterne ved det, der var sket. Men der kom ikke noget ud af den diskussion, som ellers dengang blev ført med stor styrke af forhenværende folketingsmedlemmer som hr. Per Federspiel og den nuværende justitsminister, hr. Erik Ninn-Hansen.

I slutningen af 1950erne og i 1960erne blev de grønlandske baser gjort til et hovedoperationsområde for den amerikanske strategiske bomberstyrke, SAC, på trods af alle traktater og bestemmelser, og i en serie store flyøvelser under navnet Crome Dome trænedes man nødlandinger med atomvåben på øen. Det blev benægtet, indtil en amerikansk bombemaskine med usvigelig præcision styrtede ned på indlandsisen i dette øvelsesprogram og tabte fire brintbomber den 21. januar 1968, og kort efter kom Folketinget til at gøre Grønland til en atomvåbenfri zone og fik dette garanteret af USA, hvilket bekræftes af højtidelige erklæringer, der dengang blev afgivet til Folketinget, men som alle har glemt senere. Sagen blev endnu en gang fejlet ind under indlandsisen, og når det grønlandske Landsting i dag taler om Grønland som atomvåbenfri zone, opstår der pinlig tavshed hos de politikere, der dengang forsikrede Folketinget om, at USA officielt, folkeretligt bindende havde anerkendt, at Grønland skulle være en atomvåbenfri zone, vores første i øvrigt og noget ganske interessant.

Senere har vi set efter SACs nedtrapning, hvordan et bredt politisk flertal her i Folketinget uden at blinke har accepteret, at Thulebasen er blevet til hovedbase for nedtagelse af signaler fra spionsatellitter over hele verden, hvordan man har installeret faciliteter, der skal sende det endelige angrebssignal til den strategiske bombestyrke, systemer som Joint Talk- og Green Pine-systemerne, som tidligere har været diskuteret her i Folketinget.

Men sandheden er den – indtil videre i hvert fald – at uanset hvad USA måtte finde på at foretage sig på Grønland, så findes der ikke et flertal i det danske Folketing, som tør sige fra, og det hænger sammen med, at man stadig den dag i dag fra NATO-politikernes side er af den opfattelse, at det er Grønland og den grønlandske befolkning, der skal bære hovedparten af byrderne ved det danske NATO-medlemskab, og ikke Danmark selv.

Det er efter vores opfattelse fuldstændigt uanstændigt. Det medfører ødelæggelse af miljøet, som vi har set det med det lille atomkraftværk, der løb løbsk på isen ved Camp Century. Det medfører de kolossale forureningsødelæggelser, vi i øjeblikket ser på Thulebasen. Og når nogen her i dag taler